

I

L R A G I L E E

gareel, gel, leer, gier, lager, galerie, gal, giller, rel

ALLERGIE

De dag waarop ik bijna doodging was de hemel stralend helderblauw – een prettige afwisseling na de regen eerder die week. Er hingen wat wolken boven de bergen ten noorden van de stad, maar die waren ver weg.

Ik zat met mijn lunch aan een picknicktafel op het schoolterrein. Eigenlijk was het halverwege oktober veel te koud om buiten te eten, maar liever hier dan in de kantine, die lawaaiig en druk was en soms, als een of andere leerling me probeerde te laten struikelen, zelfs schadelijk voor mijn gezondheid. Af en toe kon je je als jongen eenzamer voelen tussen de mensen dan in je eentje.

Ik nam nog een hap van mijn boterham en keek naar mijn voeten. Ik had mijn gloednieuwe sneakers aan. Je moest wel een heel geoefend oog hebben om te zien dat het geen Nikes waren. Mijn moeder zou zich nooit Nikes kunnen veroorloven, maar toen ze me dit weekend had meegenomen naar Chinatown, had ik voor

7

slechts een kwart van de prijs praktisch identieke imitaties gevonden.

Ze waren mooi, mijn nieuwe schoenen. Echt mooi. Hagelwit met een donkerblauwe krul aan de zijkant en met bijpassende donkerblauwe veters. Achteraf gezien had ik mijn neonoranje sokken er niet bij aan moeten trekken, maar toch, ze zagen er formidabel uit. Ik zou er bijna door vergeten dat mijn broek te kort was, maar zoals mama vaak zei: het geld groeide haar niet op de rug. Een nieuwe broek moest maar even wachten.

Op het veld waren Troy, Mike en Josh een balletje aan het trappen. Heel even overwoog ik te vragen of ik mee mocht doen, maar de vorige keer dat ik dat had gedaan, hadden ze me in het doel gezet en de bal zo vaak tegen mijn hoofd getrapt dat ik er koppijn van had gekregen. Dus ik besloot te blijven zitten.

Het was fijn in de zon. Ik sloot mijn ogen, voelde de warme stralen op mijn gezicht en stelde me voor dat ze de mee-etters op mijn neus spoorloos zouden doen verdwijnen.

Opeens verdween de zon en knalde er iets hard tegen mijn hoofd. Ik opende mijn ogen. Het eerste wat ik zag was de voetbal die wegrolde. Het tweede wat ik zag waren drie paar grote voeten in Nikes.

Ik keek op. Troy, Mike en Josh torenden boven me uit, wierpen een schaduw over me heen.

‘Oeps,’ zei Troy. Hij stak minstens een kop boven de twee anderen uit en was zo breed als een boomstam. Hij had kort, vol zwart haar en ogen die te klein waren voor zijn gezicht.

8

‘Geeft niet. Ongelukje, kan gebeuren,’ zei ik, ook al was hun voetbal zeker drie keer per week betrokken bij een ongelukje met mijn schedel.

‘Wat heb je te eten bij je, Spambrose?’ vroeg Mike, die sommige mensen stevig zouden noemen en ik dik. Hij had bruine krullen en een permanente frons. Door dat zijn spijkerbroek ver onder zijn middel hing, bleef er ruim tien centimeter van zijn ondergoed zichtbaar, wat voor zover ik begreep niet suf moest overkomen maar juist cool.

‘Ambrose,’ zei ik. ‘Brood met kaas, een wortel, een appel...’

‘Wat sneu,’ zei Mike.

Ik lachte. Het klonk als paardengehinnik, want, ik geef het maar toe, het was een beetje geforceerd. ‘Tja, mijn moeder is nogal van de verantwoorde voeding...’

‘Hé, Drambrose, klopt het dat je allergisch bent voor pinda’s?’ vroeg Troy.

‘Ambrose. Ja, dat klopt.’

‘Ik zit hier al – hoelang? – zes jaar op school. Zes jaar lang heb ik in de pauze brood met pindakaas en jam gegeten. Dan kom jij en plotseling wordt de school uitgeroepen tot pindavrije zone.’

‘Ja, mijn moeder neemt het nogal serieus. Heb je wel eens amandelpasta geprobeerd? Want dat is geen slechte vervanger...’

‘Moet je die schoenen nou zien,’ zei Josh. Hij was de kleinste van de drie, maar sterk en pezig en stoer, en zijn haar was in een soort hanenkam geschoren. Om de een of andere reden was ik voor hem nog het bangst.

Troy en Mike keken naar mijn voeten.

‘Ike,’ zei Troy.

‘Je spreekt het uit als *aaikie*,’ legde ik uit. ‘Als Nike zonder de N.’

Troy schudde zijn hoofd. ‘Wat ben je toch een kneus.’

Het blij gevoel over mijn nieuwe schoenen begon weg te ebben.

‘Doe je ogen eens dicht,’ zei Josh.

‘Waarom?’

‘Omdat ik het zeg.’

Nu werd ik een beetje nerveus, want de vorige keer dat ik mijn ogen voor ze had dichtgedaan, had er daarna een dode kraai op mijn schoot gelegen.

Maar het is heel moeilijk om nee te zeggen tegen de Three Stooges. Zo noemde ik ze (alleen in gedachten, nooit hardop, ik ben niet suïcidaal) omdat mijn moeder me een paar jaar geleden had meegenomen naar een ‘Three Stooges-marathon’, waar we zo’n vier uur achter elkaar naar hun oude slapsticks hadden gekeken. Troy was Moe, de leider. Mike was Larry, en Josh was Curly, omdat zijn haar zo kort was dat hij haast kaal leek.

De bijnaam was niet echt logisch, want de Three Stooges waren grappig, en Troy, Mike en Josh waren dat honderd procent niet.

Dus ik sloot mijn ogen. Om de tijd te doden husselde ik de letters van ‘Three Stooges’ door elkaar om er nieuwe woorden van te maken. Ik kreeg *getto*, *hoest*, *groot* en *troost*, en ik kwam net op *gestrest* toen Josh zei: ‘Oké, doe maar weer open.’

Ik keek. Er lag niets op mijn schoot. Ik voelde aan mijn haar. Niets – geen wormen, geen klodder spuug.

‘Wat hebben jullie gedaan?’ vroeg ik.

Troy klopte me alleen maar op mijn rug, ietsje te hard. ‘Later, pindakaas-met-jambrose.’

‘Ambrose,’ zei ik. ‘Tot straks bij wiskunde.’

Ze liepen weg. Ik pakte mijn boterham weer en nam een hap. Al met al was het praatje met de Three Stooges me redelijk afgegaan. Ik bedacht dat er misschien zelfs vooruitgang zat in ons contact, toen ik plotseling overal jeuk kreeg, gevolgd door het gevoel dat mijn keel werd dichtgeknepen.

Ik kende dat gevoel. Het was acht lange jaren geleden, maar ik herkende het feilloos. Ik vouwde mijn boterham open en ja hoor, daar had je hem.

Een pinda. Nou ja, om precies te zijn: een halve pinda. De andere helft zat in mijn spijsverteringskanaal, en ik begon in een anafylactische shock te raken. Alle slijmvliezen in mijn keel waren aan het opzwellen en ik kreeg amper lucht. Ik wilde mijn EpiPen pakken, maar toen besepte ik dat ik die niet bij me had. Hij zat in mijn kluisje, in een heuptasje dat ik daar ’s ochtends meestal verstopte, ook al zou mijn moeder me vermoorden als ze dat wist. Als ik met het heuptasje rondliep, scholden de Three Stooges me uit voor flikker omdat het feloze was – mijn moeder had het gratis gekregen in een winkelcentrum in Kelowna, waar we tot twee maanden geleden hadden gewoond.

Dus de injectie die mijn leven had kunnen redden lag

binnen in het gebouw, twee trappen op, en ik zat buiten op het schoolterrein naar adem te happen. Aan de rand van mijn blikveld zag ik Troy, Mike en Josh dubbel-slaan van het lachen. Net voordat alles zwart werd, stelde ik me de kop van het krantenbericht voor: EENZAME NERD GEDOOD DOOR PINDA. En daaronder: SLACHTOFFER DROEG IKES.